

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Marcelou Rouskovou ve věci

žalobce: **K. Bo. (v napadeném rozhodnutí označen jako K. Be.)**
státní příslušností Tuniská republika (dle napadeného rozhodnutí
Libye)
t.č. v X
sídlem X

zastoupen Organizací pro pomoc uprchlíkům, z.s.
sídlem Kovářská 939/4, 190 00 Praha 9

proti
žalovanému: **Policie České republiky, Krajské ředitelství policie hl. m. Prahy,**
odbor cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort
sídlem Kaplanova 2055/4, 148 00 Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 1. 2018, č.j. KRPA-8596-19/ČJ-2018-000022

takto:

- I. Rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy, odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort ze dne 7. 1. 2018, č.j. KRPA-8596-19/ČJ-2018-000022, se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí, jímž bylo rozhodnuto o zajištění žalobce dle § 129 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, za účelem předání podle přímo použitelného právního předpisu Evropské unie (nařízení Evropského parlamentu a Rady /EU/ č.

604/2013 ze dne 26. 6. 2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posouzení žádosti o azyl podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států); doba zajištění byla stanovena na 30 dnů ode dne omezení osobní svobody.

2. Žalobce v žalobě namítal, že žalobou napadené rozhodnutí uvádí skutečnosti, které jsou v rozporu se správním spisem, zejména v otázce popisu průběhu zajištění žalobce; ten přivolał dne 7. 1. 2018 v ranních hodinách policejní hlídku, protože byl napaden a poraněn poté, co se pokoušel dostat do svého obydlí. Policejní hlídka však místo napadení žalobce řešila žalobcův ilegální pobyt na území a napadením žalobce se nezabývala. Podle žalobce šlo o zranění způsobené napadením ze strany jiných osob, což žalobce výslovně uvedl ošetřujícím lékařům ve Fakultní nemocnici Královské Vinohrady, nikoliv pádem na zem, jak uvedl žalovaný v napadeném rozhodnutí. Žalovaný dle tvrzení žalobce rovněž nereflektoval žalobcovo zranění v úvaze, zda je za existence takového poranění třeba přistoupit k zajištění a zda je prostředí v Zařízení pro zajištění cizinců pro žalobce s ohledem na jeho zdravotní stav vhodné. Podle žalobce dále nebyly naplněny podmínky existence vážného nebezpečí žalobcova útěku; žalobce sám v průběhu svého zajištění uvedl, že disponuje průkazem žadatele o mezinárodní ochranu v Rakousku, má finanční prostředky k vycestování a hodlá na území Rakouska vycestovat; před přivolanou policejní hlídkou svou pobytovou situaci žalobce nijak nezatajoval a tuto hlídku navíc sám kontaktoval, když byl obětí napadení. Dále namítal, že v případě uložení povinnosti opustit území dle § 50a zákona č. 326/1999 Sb. a vystavení výjezdního příkazu by žalobci nic nebránilo ve vycestování z území, neboť je žadatelem o mezinárodní ochranu v Rakousku, se kterým Česká republika přímo sousedí, a žalobce má pobytové oprávnění na území Rakouska. Dále brojil proti následujícímu závěru žalovaného: „*Cizinec sice uvedl, že disponuje dostatkem finančních prostředků potřebných na pobyt na území České republiky, ale odmítá vycestovat.*“ Toto tvrzení je dle žalobce ve zjevném rozporu s vyjádřením žalobce do protokolu, jak je obsaženo na s. 2 rozhodnutí, tj. že žalobce vycestovat chce. Žalobce dále brojil proti alogičnosti několika vět obsažených v napadeném rozhodnutí, kde žalovaný dle žalobce nejprve uvedl několik důvodů, za nichž by mohl k uložení zvláštních opatření přistoupit, avšak následně neuvedl žádné argumenty, proč skutečnosti, které svědčí v žalobcův prospěch, nepřevážily ty, jež svědčí v jeho neprospěch. Žalovaný dle žalobce rovněž řádně neodůvodnil své tvrzení, že je předpoklad, že žalobce nebude spolupracovat se správním orgánem. Podle žalobce byly naplněny podmínky pro postup dle § 123b či § 123c zákona č. 326/1999 Sb., pro což existovalo hned několik důvodů, které nebyly dostatečně zohledněny, resp. adekvátně a přezkoumatelně vyvráceny. Závěrem žalobce brojil proti označení účastníka řízení v napadeném rozhodnutí, když žalovaný na jedné straně v napadeném rozhodnutí uvedl, že „*po poskytnutí přiměřené součinnosti bylo zjištěno, že se jedná o K. Bo., nar. X, st. přísl. TUN.*“, na straně druhé žalovaný dle žalobce s takovým označením sám nepracuje, a žalobce označuje nesprávně.
3. V doplnění žaloby žalobce namítl, že žalovaný se v napadeném rozhodnutí opomněl zabývat tím, zda existují závažné důvody se domnívat, že dochází k systematickým nedostatkům, pokud jde o azylové řízení a o podmínky přijetí žadatelů v daném členském státě, jak to plyne z čl. 3 odst. 2 nařízení (EU) č. 604/2013, a odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu č.j. 1 Azs 248/2014-27. Dále brojil proti závěru žalovaného obsaženému v napadeném rozhodnutí, že žalobce dle svého tvrzení

disponuje finančními prostředky na složení kauce ve výši 35.000 Kč; podle žalobce tato skutečnost nemá oporu ve spisu a není zřejmé, z čeho vycházel, když do své úvahy o možnosti uložení zvláštního opatření vtělil i tvrzení nemající oporu ve spisu.

4. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě uvedl, že byly naplněny všechny podmínky pro zajištění žalobce dle § 129 zákona č. 326/1999 Sb., načež se vyjadřoval k jednotlivým žalobním námitkám. V případě žalobce se dle žalovaného nejednalo o tak zásadní poranění, které by mělo vliv na jeho tělesnou integritu či somatomotorické schopnosti, neboť byl pro své zranění ošetřen, přestože na území České republiky nevlastní žádné pojištění, a následně propuštěn. Co se týče žalobcem tvrzené neexistence důvodů vážného nebezpečí útěku, žalovaný namítl, že je sice pravdou, že si byl žalobce vědom svého neoprávněného pobytu na území, avšak nelze žádným způsobem připustit, aby se na území pohybovali cizinci, kteří porušují právní předpisy a z jejich jednání je patrné, že nebudou respektovat rozhodnutí státní moci. Žalovaný dle svého tvrzení pregnantně vyjádřil v napadeném rozhodnutí, proč nepřistoupil k uložení mírnějších opatření ve formě zvláštních opatření dle § 123b zákona č. 326/1999 Sb.; pobytová historie žalobce na území schengenského prostoru dostatečně svědčí o jeho neochotě respektovat rozhodnutí orgánu státní moci, jímž bude žalobci stanovena povinnost vrátit se zpět do země, která je příslušná k posouzení jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany; jak sám žalobce uvedl, z území Rakouska vycestoval na území Slovenska, kde se nacházel s přítelkyní, občankou USA, a následně cestoval cca v říjnu 2017 na území České republiky. I přestože si byl žalobce vědom svého neoprávněného pobytu na území a o povinnosti setrvat ve státu, ve kterém je žadatelem o mezinárodní ochranu, tedy na území Rakouska, cestoval po území států aplikujících schengenské *aquis*, čímž je dle žalovaného důvěra v něj zcela oslabena, a nelze tedy předpokládat, že se sám vrátí na území Rakouské republiky. Pokud zde existují skutečnosti nasvědčující tomu, že cizinec bude případně předání mařit, nelze dle § 123b odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb. přistoupit ke zvláštnímu opatření za účelem vycestování. Co se týče tvrzení žalovaného o tom, že žalobce disponuje částkou 35.000 Kč ke složení finanční záruky, z předchozího textu a samotného vyjádření žalobce dle žalovaného jasně vyplývá, že žalobce nemá finanční prostředky na složení finanční záruky, finanční prostředky na pobyt na území vlastní; v tomto případě se tak jedná o zřejmou nesprávnost, resp. písařskou chybu. Žalovaný dále uvedl, že žalobce v minulosti podal žádost o udělení mezinárodní ochrany v Rakousku, přičemž toto řízení bylo dne 2. 1. 2017 zastaveno a žalobci byl vydán výjezdní příkaz. Žalobce měl vyčkat na území tohoto státu, kde s ním započalo běžet řízení o otázce jeho setrvání na území smluvních států, či vycestovat na území domovského státu, popř. si vyřídit patřičné oprávnění k pobytu; místo toho však bez jakéhokoliv oprávnění svévolně cestoval po území států aplikujících schengenské *aquis*. Žalovaný rovněž odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu č.j. 2 Azs 49/2015-51.
5. Soud o věci samé rozhodl bez jednání v souladu s § 172 odst. 5 větou druhou zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále též „s.ř.s.“), neboť žalovaný s tímto postupem výslovně souhlasil, žalobce nenavrhł nařízení jednání ve lhůtě 5 dnů od podání žaloby a soud neshledal nezbytným nařízení jednání o věci samé.
6. Správní spis pak obsahuje následující pro danou věc podstatné dokumenty: úřední záznam o zajištění cizince Policie České republiky, Obvodního ředitelství policie Praha III, Místního oddělení Žižkov ze dne 7. 1. 2018, č.j. KRPA-8596-1/ČJ-2018-001311,

úřední záznam téhož policejního orgánu ze dne 7. 1. 2018, č.j. KRPA-8596-3/ČJ-2018-001311, lékařské zprávy o ambulantním vyšetření Fakultní nemocnice Královské Vinohrady, chirurgické kliniky a ortopedicko-traumatologické kliniky ze dne 7. 1. 2018, úřední záznam žalovaného o umístění do policejní cely ze dne 7. 1. 2018, č.j. KRPA-8596-11/ČJ-2018-000022, odpověď Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Jihomoravského kraje, kanceláře ředitele, oddělení zahraničních vztahů Mikulov-Drasenhofen ze dne 7. 1. 2018, č.j. KRPB-6408-1/ČJ-2018-0604SZ-RAD, protokol o podání vysvětlení ze dne 7. 1. 2018, č.j. KRPA-8596-17/ČJ-2018-000022, žalobou napadené rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 1. 2018, č.j. KRPA-8596-19/ČJ-2018-000022.

7. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s.ř.s.), při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s.ř.s.), a po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba byla podána důvodně.
8. Ze správního spisu bylo zjištěno, že žalobce dne 20. 10. 2016 podal ve Vídni žádost o mezinárodní ochranu, přičemž azylové řízení bylo zastaveno dne 2. 1. 2017 a žalobci byl vydán výjezdní příkaz. Dne 7. 1. 2018 se hlídka Policie České republiky dostavila na adresu P. k prověření oznámení o napadení žalobce. Žalobce hlídce sdělil, že u sebe nemá žádný doklad, pouze fotografii svého tuniského dokladu v telefonu; po poskytnutí přiměřené součinnosti bylo zjištěno, že se jedná o pana K. Bo., nar. X, státní příslušnosti Tuniská republika. Jeho tvrzení o ilegálnosti pobytu bylo následně ověřeno, načež byl hlídkou zajištěn, byla u něj provedena prohlídka osoby s negativním výsledkem na zbraň; vzhledem k zranění, jež se jeví jako vymknuté rameno pravé ruky, mu nebyla přiložena služební pouta. Uvedl, že přijel do České republiky v srpnu 2017 ze Slovenské republiky a bydlel u své přítelkyně E. M. F., nar. X, státní příslušnosti Spojené státy americké, na adrese P.; po několika týdnech se spolu rozešli a on u ní bydlel dále; dne 7. 1. 2018 v ranních hodinách přišel k ní domů v mírně podnapilém stavu (výsledek dechové zkoušky 1,63 promile) a chtěl dát vztah dohromady, což ona odmítala a vlivem toho mezi nimi došlo ke slovní rozepři; on poté z bytu odešel; dle svých slov si zranění způsobil vlivem pádu na zem. Následně na místo přijela rychlá záchranná služba, která jej za asistence hlídky odvezla do nemocnice, kde byl žalobce ošetřen a převezen na policejní stanici. Z lékařských zpráv o ambulantním vyšetření vyplývá, že u žalobce došlo k luxaci hlavice v ramenním kloubu vpravo, přičemž mu byl doporučen klidový režim, chladit rameno, spát v polosedě, analgetika dle potřeby. Z úředního záznamu o umístění do policejní cely vyplývá, že žalobci byla žalovaným kromě jiného odebrána částka 5.085 Kč. Při podání vysvětlení dne 7. 1. 2018 žalobce mimo jiné uvedl, že se jmenuje K. Be., nar. X, státní příslušností Libye, Tripolis, přičemž užívá i jméno K. Bo.; v žádné evropské zemi nemá povolen pobyt; v Rakousku požádal o azyl; do České republiky přicestoval asi před třemi měsíci s přítelkyní E. S. F. autem z důvodu, že zde přítelkyně pracuje; přítelkyně bydlí na adrese P., znají se asi rok, bydlí spolu asi 3 měsíce a asi rok spolu bydleli na Slovensku. Žalobce podle svého tvrzení chce zůstat v České republice a požádat o azyl, ale právník mu řekl, že zde nemůže zažádat o azyl, tak chce vycestovat zpět do Rakouska; přicestoval bez povolení k pobytu a cestovního dokladu; je si vědom, že zde pobývá nelegálně; přicestoval s kartou azylanta vydanou v Rakousku; je si vědom, že pro pobyt na území České republiky potřebuje platné vízum a platný cestovní doklad.

Jako svoji adresu, kde je k zastižení, uvedl adresu P. O víkendech pracuje v restauraci, jejíž jméno si nepamatuje. Dále k dotazu žalovaného odpověděl, že nemá tolik finančních prostředků ke složení záruky; ve vlasti se bojí terorismu; zdravotní pojištění má pouze v Rakousku, ne v České republice. Uvedl, že si je vědom nezákonnosti svého pobytu v České republice a že má peníze na vycestování z České republiky. Žalovaný vydal žalobou napadené rozhodnutí ze dne 7. 1. 2018, č.j. KRPA-8596-19/ČJ-2018-000022, jímž rozhodl o zajištění žalobce za účelem předání podle nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013.

9. Podle § 129 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb. nelze-li účinně uplatnit zvláštní opatření za účelem vycestování, policie zajistí na dobu nezbytně nutnou cizince, který neoprávněně vstoupil nebo pobýval na území, za účelem jeho předání podle mezinárodní smlouvy sjednané s jiným členským státem Evropské unie přede dnem 13. ledna 2009 nebo přímo použitelného právního předpisu Evropské unie; policie na dobu nezbytně nutnou zajistí i provázeného cizince v případě, že jeho průvoz nelze z objektivních důvodů dokončit bez nutné přestávky.
10. Podle § 129 odst. 4 zákona č. 326/1999 Sb. policie rozhodne o zajištění cizince za účelem jeho předání do státu vázaného přímo použitelným předpisem Evropské unie, pouze pokud existuje vážné nebezpečí útěku. Za vážné nebezpečí útěku se zejména považuje, pokud cizinec pobýval na území neoprávněně, vyhnul se již dříve předání do státu vázaného přímo použitelným předpisem Evropské unie, nebo se pokusil o útěk anebo vyjádřil úmysl nerespektovat pravomocné rozhodnutí o přemístění do státu vázaného přímo použitelným předpisem Evropské unie nebo pokud je takový úmysl zjevný z jeho jednání. Za vážné nebezpečí útěku se dále považuje, pokud cizinec, který bude předán do státu vázaného přímo použitelným předpisem Evropské unie přímo nesousedícího s Českou republikou, nemůže oprávněně samostatně do tohoto státu cestovat a nemůže uvést adresu místa pobytu na území.
11. Podle § 123b odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb. zvláštním opatřením za účelem vycestování cizince z území je a) povinnost cizince oznámit policii adresu místa pobytu, zdržovat se tam, každou jeho změnu oznámit následující pracovní den policii a ve stanovené době se na adrese místa pobytu zdržovat za účelem provedení pobytové kontroly, b) složení peněžních prostředků ve volně směnitelné měně ve výši předpokládaných nákladů spojených se správním vyhoštěním (finanční záruka) cizincem, kterému je zvláštní opatření za účelem vycestování uloženo; peněžní prostředky za cizince může složit státní občan České republiky nebo cizinec s povoleným dlouhodobým anebo trvalým pobytem na území, nebo c) povinnost cizince osobně se hlásit policii v době policií stanovené.
12. Žalobce v žalobě namítal, že zranění bylo žalobci způsobeno následkem napadení ze strany jiných osob. Soud k tomu uvádí, že pro posuzovanou věc není podstatné, jak žalobce přišel ke svému zranění, nýbrž to, zda jsou naplněny podmínky zajištění stanovené v § 129 zákona č. 326/1999 Sb. Námitce žalobce, že žalovaný měl provést úvahu, zda za existence poranění žalobce je vhodné jej umísťovat do zařízení pro zajištění cizinců, soud oponuje, že z lékařských zpráv založených ve správním spise (a rovněž přiložených žalobcem k žalobě) nevyplývá, že by zranění žalobce (který nebyl hospitalizován) bylo natolik závažné, že by žalobce nemohl být zajištěn. Žádné relevantní skutečnosti v tomto směru ostatně neuvedl ani žalobce, a to v žalobě ani při podání vysvětlení před žalovaným dne 7. 1. 2018. Soud dále odkazuje na závěry

obsažené v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 11. 2017, č.j. 5 Azs 223/2017-27, a plně se s nimi ztotožňuje: „Pro úplnost zdejší soud uvádí, že napadené rozhodnutí žalovaného ani právní závěry krajského soudu nejsou v rozporu s rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 8. 2015, č. j. 1 Azs 123/2015 - 47, o který stěžovatel opíral žalobní argumentaci týkající se povinnosti zjišťovat, zda zdravotní problémy cizince dosahují takové intenzity, aby byl považován za zranitelnou osobu. V citované věci se zdejší soud zabýval skutkově a právně odlišným případem, v němž stěžovatelce nebyl povolen vstup na území České republiky z důvodu, že se prokazovala pozměněným dokladem totožnosti [§ 73 odst. 4 písm. b) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, v relevantním znění]. Z předmětného rozsudku by pro danou věc bylo možné učinit obecný závěr, že pokud ve správním řízení nic nenasvědčuje intenzitě zdravotních potíží, pro které by měla být osoba považována za zranitelnou, a shromáždil-li správní orgán v tomto ohledu dostatek podkladů, pak není prokázáno, že cizinec je zranitelnou osobou. Věrohodným podkladem pro zjištění zdravotního stavu pro účely posouzení kritérií zranitelnosti je odborné lékařské posouzení. Nejvyšší správní soud opětovně poznamenává, že pokud pro to nevyplývají před správním orgánem důvody, není třeba otázku zranitelnosti osoby výslovně rozebírat (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 3. 2017, č. j. 2 Azs 38/2017 - 28, body [8] a [25]).“ Z výše uvedených důvodů je tato žalobní námitka nedůvodná.

13. Soud se dále zabýval námitkami žalobce směřujícími proti odůvodnění napadeného rozhodnutí, ať již ve vztahu k otázce, zda byla naplněna existence vážného nebezpečí útěku ve smyslu § 129 odst. 4 zákona č. 326/1999 Sb., či k možnosti uložení zvláštních opatření dle § 123b odst. 1 cit. zákona.
14. Co se týče námitky žalobce o rozpornosti tvrzení žalobce týkajících se možnosti uložení finanční záruky (kdy žalovaný na jedné straně uvedl, že z žalobcova vyjádření vyplývá, že žalobce disponuje finančními prostředky na složení kaucí ve výši 35.000 Kč, na straně druhé neshledal naplnění podmínek pro uložení finanční záruky) a námitky, že ze správního spisu nevyplývá závěr žalovaného o tom, že žalobce dle svého tvrzení disponuje finančními prostředky na složení kaucí ve výši 35.000 Kč, žalovaný k tomu ve vyjádření k žalobě opáčil, že se jedná o chybu v psaní. Z protokolu o podání vysvětlení ze dne 7. 1. 2018 vyplývá, že žalobce uvedl, že nemá tolik finančních prostředků k složení záruky; žalobce pouze k otázce, zda disponuje finančními prostředky potřebnými k dalšímu pobytu a vycestování z území České republiky a případnému návratu do země původu, uvedl, že peníze má. Z úředního záznamu o umístění žalobce do policejní cely ze dne 7. 1. 2018 pak plyne, že žalobci byla žalovaným odebrána hotovost ve výši 5.085 Kč. Ze správního spisu tak skutečně nevyplývá, že by žalobce měl k dispozici částku ve výši 35.000 Kč. Žalovanému tudíž lze přisvědčit, že se z jeho strany jednalo o chybu v psaní. Jelikož však žalobce zjevně nemá k dispozici částku ve výši cca 35.000 Kč na složení finanční záruky (žalovaný navíc v odůvodnění napadeného rozhodnutí podotkl, že do doby zajištění žádná finanční záruka nebyla žalobcem ani jinou osobou složena), je zřejmé, že k případnému využití finanční záruky dle § 123b odst. 1 písm. b) nebyly splněny podmínky; žalovaný proto nepochybil, když toto zvláštní opatření žalobci neuložil. Pokud bude akceptováno tvrzení žalovaného o chybě v psaní, pak již je jeho odůvodnění v této části dostatečné a přezkoumatelné. Tyto žalobní námitky proto nejsou důvodné.
15. Soud však shledal jiné nedostatky v odůvodnění napadeného rozhodnutí. Žalovaný na s. 5 žalobou napadeného rozhodnutí uvedl: „Uložení mírnějších zvláštních opatření

v daném případě shledal správní orgán jako nedostačující. K tomuto závěru se přiklonil správní orgán poté, co zjistil, že cizinec sice uvedl, že disponuje dostatkem finančních prostředků potřebných pro pobyt na území České republiky, ale odmítá vycestovat.“ Lze přisvědčit žalobci, že závěr žalovaného o tom, že žalobce odmítá vycestovat, nemá oporu ve správním spise. V protokole o podání vysvětlení totiž žalobce k otázce žalovaného, zda má v plánu zůstat v České republice, nebo chce cestovat do jiné země, odpověděl: „Chci zůstat v České republice a požádat o azyl, ale právník mi řekl, že zde nemohu žádat o azyl, tak chci vycestovat zpět do Rakouska.“ Tuto výpověď ostatně zrekapituloval sám žalovaný na s. 3 napadeného rozhodnutí. Tento závěr žalovaného (o tom, že žalobce odmítá vycestovat) přitom byl jedním z hlavních důvodů, proč žalovaný dospěl k závěru, že uložení zvláštních opatření ve smyslu § 123b odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb. není namístě (lze jej však vztáhnout i k závěru žalovaného o naplnění vážného nebezpečí útěku ve smyslu § 129 odst. 4 cit. zákona). Za situace, kdy závěr žalovaného o tom, že žalobce odmítá vycestovat, nemá oporu ve správním spise, je tak dle názoru soudu zřejmé, že odůvodnění rozhodnutí žalovaného v části, kde žalovaný neshledal důvody pro uložení zvláštních opatření dle § 123b odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., a naopak shledal naplnění vážného nebezpečí útěku ve smyslu § 129 odst. 4 cit. zákona, je nedostatečné.

16. Žalovaný dále odůvodnil existenci vážného nebezpečí útěku žalobce mimo jiné následovně: „Správní orgán tak uvádí, že cizinec nemůže v současné době vycestovat z území ČR, neboť nemá žádný cestovní doklad, na který by mohl vycestovat z území ČR.“ Tato úvaha však sama o sobě nemůže obstát. Lze přisvědčit žalobci, že žalovaný mohl vydat rozhodnutí o povinnosti opustit území ve smyslu § 50a odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb. Soud k tomu dodává, že podle § 123b odst. 5 zákona č. 326/1999 Sb. výrok o uložení zvláštního opatření za účelem vycestování je zpravidla součástí rozhodnutí o správním vyhoštění nebo rozhodnutí o povinnosti opustit území. Žalovaný v napadeném rozhodnutí neuvedl dostatečně jasné úvahy, z nichž by vyplývalo, že by žalovanému cokoliv bránilo vydat rozhodnutí o povinnosti žalobce opustit území, jehož součástí by bylo uložení některého ze zvláštních opatření. Přitom rozhodnutí o zajištění ve smyslu § 129 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb. je institutem *ultima ratio*, jehož lze využít pouze tehdy, nelze-li účinně uplatnit zvláštní opatření za účelem vycestování. V napadeném rozhodnutí však absentují dostatečně srozumitelné úvahy žalovaného o tom, zda je či není namístě uložit některé ze zvláštních opatření dle § 123b odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb. (s výjimkou finanční záruky dle odst. 1 písm. b/). V této souvislosti lze poukázat i na následující úvahu žalovaného: „Cizinec sice uvedl adresu, kde se zdržuje na území ČR, ale žádným způsobem tuto skutečnost nedoložil, takže se nelze opírat pouze o jeho tvrzení, že na této adrese bydlí.“ K tomu soud uvádí jednak to, že z protokolu o podání vysvětlení ze dne 7. 1. 2018 nevyplývá, že by se žalovaný dotázal žalobce, jak může doložit své tvrzení, že bydlí (se svou přítelkyní) na adrese P. (proto žalobci nelze klást k tíži, že toto tvrzení nedoložil, když žalovaný je ani nežádal doložit), jednak žalovaný vůbec nevzal v úvahu, že právě na tuto adresu jela dne 7. 1. 2018 policejní hlídka prověřit oznámení o napadení muže (žalobce), následkem čehož se policejní hlídka dozvěděla skutečnosti nasvědčující tomu, že žalobce v České republice pobývá nelegálně.
17. Z výše uvedených důvodů soud uzavřel, že žalovaný nedostatečně odůvodnil svůj závěr o nemožnosti uložení zvláštních opatření dle § 123b odst. 1 písm. a) a c) zákona č. 326/1999 Sb. i o naplnění existence vážného nebezpečí útěku dle § 129 odst. 4 cit.

zákona. Soud odkazuje na judikaturu Nejvyššího správního soudu, kupříkladu na jeho rozsudek ze dne 19. 4. 2017, č.j. 7 Azs 316/2016-19: „*Jak vyplývá z judikatury zdejšího soudu, před zajištěním cizince za účelem jeho vyhoštění je správní orgán povinen zvážit využití mírnějšího opatření, konkrétně zvláštních opatření za účelem vycestování podle § 123b zákona o pobytu cizinců. Vedle toho, že správní orgán musí výše uvedenou úvahu učinit, musí ji také v souladu s judikaturou Nejvyššího správního soudu promítnout do odůvodnění svého rozhodnutí. V opačném případě je nutno jeho rozhodnutí zrušit (srov. rozsudky ze dne 7. 12. 2011, č. j. 1 As 132/2011 - 51, ze dne 21. 3. 2012, č. j. 1 As 11/2012 - 74, a ze dne 18. 10. 2012, č. j. 7 As 107/2012 - 40).*“ Jak přitom vyplývá z § 129b odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., nemožnost účinného uplatnění zvláštních opatření za účelem vycestování je nezbytnou podmínkou zajištění cizince. Vzhledem k tomu, že z napadeného rozhodnutí nejsou dostatečně seznatelné úvahy žalovaného o možnosti využití mírnějšího opatření, konkrétně zvláštních opatření za účelem vycestování (jakož ani úvahy žalovaného o existenci vážného nebezpečí žalobcova útěku), je nedostatečně odůvodněno i naplnění podmínek pro rozhodnutí o zajištění dle § 129 odst. 1 spojení s § 129 odst. 4 cit. zákona.

18. Žalobce ve svém doplnění žaloby dále namítal, že žalovaný se v napadeném rozhodnutí zcela opomněl zabývat tím, zda existují závažné důvody se domnívat, že dochází k systematickým nedostatkům, pokud jde o azylové řízení a o podmínky přijetí žadatelů v daném členském státě.

19. V čl. 3 odst. 2 nařízení (EU) č. 604/2013 je stanoveno:

„Pokud nemůže být na základě kritérií vyjmenovaných v tomto nařízení určen příslušný členský stát, je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný první členský stát, ve kterém byla žádost podána.

Není-li možné přemístit žadatele do členského státu, který byl primárně určen jako příslušný, protože existují závažné důvody se domnívat, že dochází k systematickým nedostatkům, pokud jde o azylové řízení a o podmínky přijetí žadatelů v daném členském státě, které s sebou nesou riziko nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu článku 4 Listiny základních práv Evropské unie, členský stát, který vede řízení o určení příslušného členského státu, pokračuje v posuzování kritérií stanovených v kapitole III, aby zjistil, jestli nemůže být určen jako příslušný jiný členský stát.

Pokud podle tohoto odstavce nelze provést přemístění do žádného členského státu určeného na základě kritérií stanovených v kapitole III ani do prvního členského státu, v němž byla žádost podána, členský stát, který vede řízení o určení příslušného členského státu, se stává příslušným členským státem.“

20. Žalobcem nastíněnou právní otázkou se již zabýval Nejvyšší správní soud, a to kupříkladu v rozsudku ze dne 26. 1. 2017, č.j. 2 Azs 6/2017-19: „*Při posuzování otázky zákonnosti zajištění cizince za účelem jeho předání do státu příslušného pro vyřízení žádosti o mezinárodní ochranu je správní orgán povinen výslovně zahrnout do svých úvah i otázku faktické a právní uskutečnitelnosti takového předání. To plyne zejména z čl. 27 dublinského nařízení, podle něhož má žadatel nebo jiná osoba uvedená v čl. 18 odst. 1 písm. c) a d) téhož nařízení „právo na podání účinného opravného prostředku k soudu co do skutkové i právní stránky ve formě odvolání proti rozhodnutí o přemístění nebo jeho přezkumu“. Soud, který má zákonnost rozhodnutí o předání cizince do jiného členského státu posuzovat, musí mít možnost zhodnotit situaci v tomto členském státě také z hlediska (ne)existence překážek, o*

nichž hovoří čl. 3 odst. 2 dublinského nařízení (k tomu viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 2. 2015, č. j. 1 Azs 248/2014 – 27). Správní orgán se tedy musí zabývat tím, zda nejsou v případě státu, do nějž má být cizinec předán, naplněna kritéria dle čl. 3 odst. 2 dublinského nařízení. Zajištění osoby totiž představuje významný zásah do jejích práv a svobod a může být realizováno pouze za podmínky, že to umožňuje zákon a je-li to nezbytné k naplnění zákonem stanoveného účelu tohoto opatření.

Řízení o zajištění je správním řízením, v němž má být účastníku z moci úřední uložena povinnost, proto je správní orgán podle § 50 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, „povinen i bez návrhu zjistit všechny rozhodné okolnosti, svědčící ve prospěch i neprospěch toho, komu má být povinnost uložena.“ Případnou existencí systémových nedostatků azylového řízení a podmínek přijetí žadatelů o mezinárodní ochranu v zemi, do níž má být cizinec předán, se proto správní orgán musí zabývat vždy z úřední povinnosti, což Nejvyšší správní soud vyslovil opakovaně v celé řadě svých rozhodnutí (srov. rozsudky ze dne 11. 8. 2016, č. j. 1 Azs 91/2016 – 27, ze dne 8. 9. 2016, č. j. 2 Azs 98/2016 – 35, ze dne 14. 9. 2016, č. j. 7 Azs 115/2016 – 26, nebo ze dne 26. 10. 2016, č. j. 1 Azs 260/2016 – 27) a nemá důvod se od tohoto závěru odklonit ani nyní.“

21. K obdobným závěrům Nejvyšší správní soud dospěl kupříkladu i ve svých rozsudcích ze dne 23. 3. 2017, č. j. 2 Azs 66/2017-27, či ze dne 28. 4. 2017, č. j. 7 Azs 37/2017-19. Žalovaný přitom skutečně v napadeném rozhodnutí neuvedl žádné úvahy ohledně situace v Rakousku z hlediska (ne)existence překážek uvedených v čl. 3 odst. 2 nařízení (EU) č. 604/2013.
22. Zdejší soud si je vědom, že totožná právní otázka je nyní řešena rozšířeným senátem Nejvyššího správního soudu (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 6. 2017, č. j. 4 Azs 73/2017-17), do dne vydání tohoto rozsudku však nebyla ze strany rozšířeného senátu zodpovězena. S ohledem na krátkou lhůtu pro vydání rozhodnutí soudu (viz § 172 odst. 5 zákona č. 326/1999 Sb.) i na další shora uvedené vady napadeného rozhodnutí soud nečekal na rozhodnutí rozšířeného senátu o této právní otázce a žalobou napadené rozhodnutí žalovaného zrušil pro nepřezkoumatelnost spočívající v nedostatku důvodů rozhodnutí dle § 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s.
23. Co se týče žalobcem namítaného zmatečného označení účastníka řízení v napadeném rozhodnutí, soud uvádí, že z protokolu o podání vysvětlení ze dne 7. 1. 2018 vyplývá, že žalobce sám uvedl, že se jmenuje K. Be., nar. X, Libye, Tripolis, přičemž k dotazu žalovaného, zda užívá i jiná jména, odpověděl, že užívá jméno K. Bo. Z tohoto důvodu není pochybením žalovaného, jestliže v záhlaví žalobou napadeného rozhodnutí označil žalobce jménem K. Be. a v odůvodnění užil i jméno K. Bo. (když citoval závěry úředního záznamu policejního orgánu ze dne 7. 1. 2018, č. j. KRPA-8596-3/ČJ-2018-001311). Tato žalobní námitka je proto nedůvodná.
24. Ze všech shora uvedených důvodů soud žalobě vyhověl, zrušil napadené rozhodnutí žalovaného pro nepřezkoumatelnost spočívající v nedostatku důvodů rozhodnutí ve smyslu § 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s. a současně dle § 78 odst. 4 s.ř.s. vyslovil, že se věc vrací žalovanému k dalšímu řízení.
25. Žalobce měl ve věci úspěch, náleží mu proto náhrada nákladů řízení dle § 60 odst. 1 věty první s.ř.s. Ze soudního spisu ovšem nevyplývá, že by mu v řízení o žalobě vznikly jakékoliv důvodně vynaložené náklady. Žalobce byl v řízení o žalobě zastoupen Organizací pro pomoc uprchlíkům, z.s., jejímž předmětem činnosti je právní pomoc

uprchlíkům. Žalobce ostatně ani netvrdí, že by mu v této souvislosti vznikly náklady řízení. Od soudního poplatku pak byl žalobce osvobozen ze zákona (srov. § 11 odst. 2 písm. i/ zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích). Ohledně nepřiznání náhrady nákladů řízení Organizaci pro pomoc uprchlíkům, z.s., lze odkázat kupříkladu na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 3. 2017, č.j. 4 Azs 227/2015-58, odst. [26]. Žalovaný ve věci úspěšný nebyl, právo na náhradu nákladů řízení tak nemá. Z uvedených důvodů soud ve druhém výroku žádnému z účastníků nepřiznal právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 24. ledna 2018

JUDr. Marcela Rousková v. r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje M. J.